

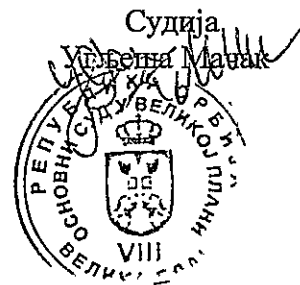

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.377/21
25.03.2026.године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

Налаже Вам се да Милојковић Милану из Мраморца, општина Смед.Паланка истакнете пресуду Апелационог суда у Београду Кж1.14/26 од 29.01.2026.године преко интернет странице суда.

Прилог ; пресуда Кж1.14/26

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 14/26
29.1.2026. године
Београд

СРЕДНО СТУДИЈА
УРЕДНИ ОСТАВАНИ
20. 02. 2026
ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Растка Поповића, председника већа, Данка Лаушевића и Николе Микића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Наде Трипковић, као записничара, у кривичном поступку против окривљеног Милана Милојковића, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног Милана Милојковића, адвоката Миланке Југовић, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани К.бр. 377/21 од 05.11.2025. године, након седнице већа одржане дана 29.01.2026. године у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, након већања и гласања, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Милана Милојковића, адвоката Миланке Југовић, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр. 377/21 од 05.11.2025. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду окривљеном Милану Милојковићу, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, за које је изреком првостепене пресуде оглашен кривим, на основу одредаба чланова 4. 42. 56. 57. 64, 65, 66 и члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика, **ИЗРИЧЕ УСЛОВНУ ОСУДУ**, којом му утврђује казну затвора у трајању од **8 (осам) месеци** и истовремено одређује да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од **1 (једне) године** од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, док се жалба браниоца окривљеног Милана Милојковића, адвоката Миланке Југовић, у преосталом делу, **ОДБИЈА** као неоснована и ожалбена пресуда, у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К.бр. 377/21 од 05.11.2025. године окривљени Милан Милојковић је оглашен кривим због извршења кривичног дела

тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, те му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова судског паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења и обавезан да надокнади трошкове поступка о чијој ће висини суд накнадно одлучити, посебним решењем, након правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила бранилац окривљеног Милана Милојковића, адвокат Миланка Југовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 и тачка 3 ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 2 ЗКП, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 440 и члана 433 став 7 ЗКП и одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду првостепену пресуду у ожалбеном делу укине и предмет упути првостепену суду на поновно одлучивање или да усвоји жалбу и првостепену пресуду преиначи у ожалбеном делу.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр. 20/26 од 16.01.2026. године ставио предлог да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована и првостепена пресуда у целости потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеном жалбом, па је пресуду испитао у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, и по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и наводе јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба је делимично основана.

Окривљени је у првостепену поступку оглашен кривим да је кривично дело тешка крађа из чл. 204 став 1 тачка 1 КЗ извршио тако што је проваљивањем одузео другом туђе покретне ствари, на тај начин што је заједно, са себи два позната малолетна лица, дошао до викендице оштећеног Ђорђевић Радоја у потезу "Коса" где су извршили провалу улазних врата уз помоћ физичке снаге и подесног предмета, одакле су отуђили ствари ближе описане у изреци првостепене пресуде.

У жалби бранилац истиче да је окривљени у својој изјави пред ОЈТ и судом признао извршење кривичног дела уз навођење да није улазио у викендицу, већ је само чувао стражу, чиме се доводи у питање његова улога у инкриминисаном догађају. Указала је да окривљени није непосредно отуђио телевизор оштећеног, па доводи у питање закључак суда да је окривљени крив за извршење кривичног дела које му се ставља на терет. Износећи став да се у конкретном случају ради о радњама помагања и да је за кривична дела која су на овај начин извршена, прописана могућност изрицања ублажене казне, одбрана окривљеног је у том правцу предлагала да се здруже списи

Вишег суда у Смедереву Ким.бр. 50/20 у поступку против Спасојевић Лазара и Богићевић Милоша, али је овај доказни предлог првостепени суд одбио. Такође, сматра да је извођење овог доказа било нужно због закључка суда да је изјава окривљеног да је само чувао стражу, срачуната на умањење кривице.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани.

Наиме, из списка предмета је, између осталог, утврђено да је окривљени у одбрани датој на главном претресу дана 05.11.2025. године остао при раније датој одбрани пред ОЈТ Велика Плана у предмету Кт.бр. 878/19 од 30.07.2020. године, наводећи да нема шта да дода, указујући да су били млади, да су хтели авантуру која се није добро завршила, као и то да је он само чувао стражу и да није улазио. Из изјаве окривљеног дате пред ОЈТ Велика Плана Кт.бр. 878/19, првостепени суд је утврдио да је окривљени Милан Милојковић признао извршење кривичног дела, односно да је потврдио да је у ноћи 18./19.05.2019. године са малолетним Спасојевић Лазаром и Богићевић Милошем извршио провалу викендице Ђорђевић Радоја из Мраморца, одакле су узели један телевизор марке "Самсунг", са даљинским и рисивером, уз навођење да је он чувао стражу, те да је телевизор носио Лазар коме је у томе помогао Милош Богићевић, да су сви заједно телевизор однели у колибу у којој нико не живи, а да је накнадно Милош самоиницијативно узео телевизор из ове колибе, о чему га је и обавестио.

По налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд у склопу изведених релевантних доказа у овој кривичноправној ствари, оценио да је одбрана окривљеног у делу у ком наводи да није улазио у викендицу и да је само чувао стражу, усмерена ка умањењу кривице, правилно налазећи да је окривљени предузимао све радње извршења кривичног дела у заједничком деловању и у договору са два, у то време малолетна лица. По оцени овог суда, неспорно је да је окривљени поступао у намери прибављања противправне користи, а што окривљени и не спори, након извршења кривичног дела, сви заједно те ствари однели у колибу у којој нико не живи. При томе, у прилог правилном закључку првостепеног суда о кривици окривљеног а како то наводи првостепени суд на страни 3. ожалбене пресуде, по оцени Апелационог суда у Београду, иде и околност да се окривљени у потпуности сагласио са имовинскоправним захтевом који је оштећени определио и да је управо отац окривљеног, надокнадио сву насталу штету оштећеном.

Стога се, по оцени Апелационог суда у Београду, неосновано жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда из разлога прописаних одредбом члана 438 став 2 тачка 2 и тачка 3 ЗКП, будући да су разлози дати у образложењу ожалбене пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела и кривице окривљеног Милана Милојковића, довољни и правилни и нису међусобно противречни. нити супротни садржини записника о исказу окривљеног датом у поступку. Првостепени суд је, сходно одредби члана 428 ЗКП, у образложењу пресуде изисо чињенице које је утврдио у кривичном поступку и навео из којих разлога их узима као доказане.

Такође, имајући у виду да је телевизор марке "Самсунг", за који је у току поступка утврђено да припада оштећеном Радоју Ђорђевићу, одузет од Божићевић Милоша, а што произлази из потврде о привремено одузетим предметима Пу.865/19 од 18.07.2019. године, те имајући у виду и друге изведене доказе који нису у супротности са одбраном окривљеног Милана Милојковића, правилно је поступио првостепени суд када је одлучио да се не прибављају списи предмета Ким.50/20, а за своју одлуку дао је разлоге које у свему прихвата и овај суд као другостепени, па је жалба браниоца окривљеног у том делу оцењена као неоснована.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је чињенично стање описано у изреци пресуде правилно и потпуно утврдио на основу правилне и свестране оцене свих изведених доказа, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, сходно обавези прописаној одредби члана 419 став 2 ЗКП, дајући уверљиве разлоге за своје закључке у погледу свих одлучних чињеница, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, такође оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да је окривљени Милан Милојковић својим радњама ближе описаним у изреци пресуде, извршио кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, те како није било околности које би искључиле кривицу окривљеног, то га је првостепени суд правилно за наведено кривично дело и огласио кривим за шта је у образложењу првостепене пресуде дао јасне и конкретне разлоге, док су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава првостепена пресуда због повреде кривичног закона из члана 439 став 1 тачка 2 ЗКП, оцењени као неосновани.

Надаље, бранилац побија првостепену пресуду и због одлуке о кривичној санкцији, наводећи да је окривљени у време извршења кривичног дела имао једва 18 година, да се оштећени није придружио кривичном гоњењу, нити је истакао имовинскоправни захтев, те имајући у виду и време протекло од извршења кривичног дела, сматра да има места примени одредбе члана 56 став 1 тачка 3 КЗ, обзиром да наведене околности, у одсуству отежавајућих, оправдавају ублажавање казне испод законом прописаног минимума.

По оцени већа Апелационог суда у Београду, основано се жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији из члана 441 став 1 ЗКП. Наиме, првостепени суд је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, правилно утврдио све околности из члана 54 КЗ, које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног, ценио време протекло од извршења кривичног дела, године старости окривљеног како у време извршења кривичног дела, тако и у време доношења првостепене одлуке, чињеницу да се окривљени у међувремену оженио, запослио, постао отац два малолетна детета, да је штету надокнадио, као и његово признање, држање током поступка и чињеницу да је раније неосуђиван, истовремено утврдивши да на страни окривљеног нема отежавајућих околности.

Међутим, по оцени овог већа, првостепени суд овако утврђеним олакшавајућим околностима, а у одсуству отежавајућих, није дао довољан значај. Овај суд је, усвајајући у овом делу жалбу браниоца окривљеног, поново ценио све чињенице из члана 54 КЗ, које је првостепени суд правилно утврдио, па је ценећи и степен кривице окривљеног, јачину повреде и угрожавања заштићеног добра, као и чињенице да се оштећени није придружио кривичном гоњењу нити је истакао имовинскоправни захтев, уз напред наведене олакшавајуће околности, оценио да исте представљају нарочито олакшавајуће околности, које указују на то да се и ублаженом казном у конкретном случају може постићи сврха кажњавања, па је применом члана 56 став 1 тачка 3 и члана 57 став 1 тачка 5 КЗ, окривљеном ублажио казну по мери те му је истовременом применом чл. 64, 65 и 66 КЗ утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци одлучујући да се иста неће извршити уколико окривљени у року провере од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, налазећи да ће се овако изреченом кривичном санкцијом остварити сврха условне осуде из члана 64 КЗ, као и да ће иста бити довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

С обзиром да је жалба браниоца окривљеног усвојена само у погледу одлуке о кривичној санкцији, у том делу је првостепена пресуда преиначена као у изреци пресуде, док је жалба у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Нада Трипковић,с.р.

Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

